

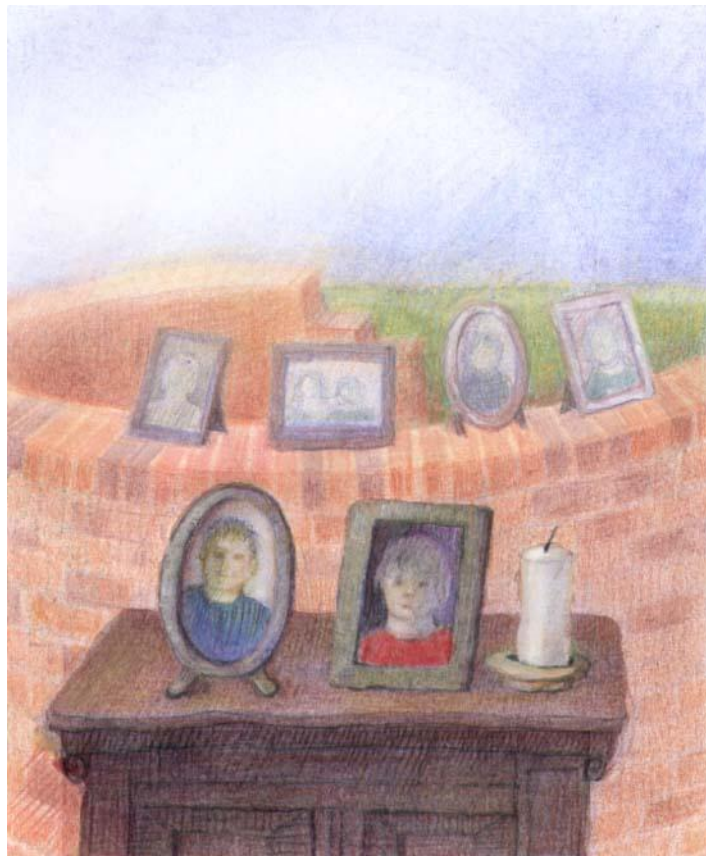
EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 12 NUMMER 1

MAART 2012

REDACTIE COCON

**Lucrea Kern
Paul Kuiper
Rien Verbiest
Wil Vreeburg**

**tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 023-5263518/06-48137424
tel. 073-6563206/06 15087935**

**l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl
wvreeburg@home.nl**

Illustraties Lucrea Kern.

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:

**Redactie COCON
Wil Vreeburg
Klein Brabant 171
5262 RS Vught**

De volgende Cocon verschijnt op 15 juni 2012.

Kopij vóór 15 mei sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

**Jan van Kleeff
Frits de Jong
Ron Sluijs
Annie Beerkens
Monique Haster**

**voorzitter
secretaris
penningmeester
bestuurslid
bestuurslid**

**telefoon 06-46 09 88 71
Moeselschansweg 36, 6005 NA Weert
bankrekening: ING 28 33 50**

VAN DE REDACTIE

Kerst en Oud en Nieuw zitten er weer op. Elk jaar weer een mooie tijd; elk jaar weer een moeilijke tijd. Hoe knus ook, ik ervaar steeds die verdomde leegte. U kent dat, we hoeven het elkaar niet uit te leggen. Van mijn vrouw mag de Kerstboom niet eerder weg dan na Driekoningen. Omdat hij er dit jaar nog zo gaaf uitzag, wilde ze hem nog niet wegdoen. Dus hij stond met zijn enkels in een waterbadje voor de tuindeur. Mijn vrouw is van Duitse afkomst waardoor Kerst en alles wat er omheen zit met meer waarde wordt omgeven dan wij nuchtere Hollanders er mee omgaan. Voorbeeld: onze boom gaat niet op een vreugdevuur en wordt niet aan de jeugd toevertrouwd om slepend voor een heitje, bruut te worden beroofd van zijn naalden. Neen, hij dient respectvol door mij te worden ontdaan van zijn takken en zo mogelijk aan de groenbak worden toevertrouwd.

Onze kleinkinderen komen om de paar maanden bij ons logeren. Voor hen een 'whaaw, logeren,' voor ons als een warm bad.

De kleinste is drie en vindt het geweldig mijn haardos als een volleerd kapster te bewerken. Staand, achter mij op de bank, komt ze maar niet uit het model. Opgekapt, zijwaarts of alle kanten op, alles wordt uitgeteerd tot het huidhaar aan de kam blijft kleven. De beloning voor mijn geduld is dit maal overweldigend. Quasi onverstoort in haar werk kraait ze: 'Jij bent mijn lievelingsopa'. Omdat mijn egoneutronen hierop reageren vraag ik wat ze nou precies zei. 'Jij bent mijn

lievelingsopa, Opa'. Ooh, zo zei ik, dat is mooi te horen meisje, daar ben ik heel blij mee en jij bent toch ook mijn grote lieverd? 'Ja', werd slechts gemompeld omdat het haar alleen maar afleidde van de nieuwste haarlook. Ik sloot de ogen en realiseerde me dat reeds morgen, oppasopa Henk (van de andere kant), bij een kappersbeurt of bij het serveren van één van haar bakkunsten uit haar speelkeuken, wellicht een zelfde onderscheiding ten deel zou vallen.

Die middag nam ik met de kleinzoon van zes de kerstboom onder handen. Hij had enthousiast op mijn eerder voorstel gereageerd. Iets samendoen met zijn opa vindt hij geweldig. Hij mocht de takken knippen en ik zou de stam in stukken zagen. Een grote boomzaag is immers niets voor kinderhanden. Het knipwerk was zijn klus. De dikste takken waren nog te veel voor hem maar uiteindelijk werd alles met veel aandacht in korte stukjes geknipt en in een plastic zak gedaan. De hele klus tot aan het aanvegen van het zaagsel met een plezier en een aandacht zodat toch iets van Oma's moraal zou bijgebleven moeten zijn. Het viel me namelijk op dat toen we de zak samen naar de container brachten hij het luik heel langzaam sloot om de zak zolang mogelijk in het zicht te houden. Bezorgd keek hij hem na door de steeds nauwer wordende spleet. Alsof hij zich verantwoordelijk voelde dat niemand zijn kerstboomknipsels nog kwaad zou kunnen doen. Het was haast een plechtig afscheid, toen we de zak hoorden ploffen en hij zei 'die kan niet meer in brand vliegen'. Teruglopend gaf hij me een hand en probeerde zijn kleine stapjes aan die van mij aan te passen en zei: 'zo'. Zomaar twee ervaringen die me ontroeren. Twee ervaringen waarmee ik de leegte van die kersttijd intussen was vergeten. Tot volgend jaar dan. Eén maal kerst in het jaar is immers meer dan genoeg.

Wij, de redactie van de Cocon, willen ook dit jaar u de hand reiken. Handen vol met waardevolle verhalen en ondersteunende teksten. Als thema voor dit jaar biedt de redactie u 'de muur' aan. Soms lopen we tegen muren op, soms worden muren geslecht. Muren kunnen scheiding brengen en muren kunnen je beschermen. We zullen zien.

Rien Verbiest.

VAN HET BESTUUR

De VOVK is een vereniging van en voor ouders die hun kind door moord of doodslag hebben verloren. Zij heeft ten doel de belangen van ouders bij diverse partijen te behartigen en de ouders de mogelijkheid te bieden elkaar tot steun en troost te zijn. Ouders kunnen elkaar periodiek ontmoeten op bijeenkomsten in gebouw "De Kom" in Leusden. De vereniging is in 1995 door een handvol ouders opgericht. Op dit moment telt zij ongeveer 200 leden.

Verslag VOVK 2011

Begin van het jaar werden er twee speerpunten in het beleid door het bestuur geformuleerd: "Openheid" en "Onderling Vertrouwen".

Deze speerpunten zijn voor het bestuur dit jaar de leidraad geweest in zijn functioneren.

Lotgenotenbijeenkomsten

In 2011 waren er zes reguliere bijeenkomsten in Leusden. Soms wordt een gast spreker uitgenodigd om een voordracht te houden.

In 2011 hebben we mogen begroeten:

Benjamin Jansen, plaatsvervangend directeur Sanctie en Preventiebeleid bij het Ministerie van Veiligheid en Justitie. Benjamin Jansen is verantwoordelijk voor o.a. slachtofferbeleid.

Mieke Binnema, bemiddelaar bij de organisatie Slachtoffer in Beeld.

Marinus van de Berg, verpleeghuispastor, deskundige op gebied van verlieservaring en rouwverwerking en schrijver van diverse boeken over deze onderwerpen.

Speciale bijeenkomsten waren de familiedag en de herdenkingsbijeenkomst in december.

Familiedag

De traditionele familiedag werd in juni gehouden op de Kasteelhoeve in IJhorst.

Meer dan 80 ouders hadden zich aangemeld.

In tegenstelling tot voorgaande jaren werkte het weer niet mee en moest er met een "slechtweer-scenario" worden gewerkt. Niettemin kon van een geslaagde dag gesproken worden.

Decemberherdenkingsbijeenkomst

De decemberbijeenkomst werd druk bezocht. We telden ongeveer 90 ouders die genoten hebben van het Vocaal Ensemble Puur olv Paul Snoek. Het emotionele hoogtepunt van de dag was het noemen van de namen van onze kinderen met het aansteken van een kaarsje bij hun foto. De dag werd in ongedwongen sfeer afgesloten met een dinerbuffet en vrijwilligers en redactieleden van de Cocon werden bedankt voor hun inzet. Jef Rijsbergen werd als oprichter van de VOVK en voor zijn jarenlange inzet voor de vereniging, benoemd tot Lid van Verdienste. Hij werd geëerd met een erepenning en oorkonde.

Dag van Herdenken Geweldsslachtoffers

Dit jaar werd de herdenking gecombineerd met het onthullen van het monument "Het Onbevattelijke" ook wel Muur tegen Geweld genoemd. De herdenking en onthulling vonden plaats in De Wijk, gemeente De Wolden, in aanwezigheid van Koningin Beatrix, Staatssecretaris Teeven en verschillende politici. Deze keer werd er niet met het namenlint gelopen maar liepen de lotgenoten langs het lint naar de plek van de onthulling van het monument. Een onvergetelijke, ontroerende dag.

Belangenbehartiging

Bestuursleden hadden een of meerdere keren dit jaar (beleids-) overleg met:

Ministerie van Veiligheid en Justitie

Fonds Slachtofferhulp

Slachtofferhulp Nederland

Fonds Geweldsslachtoffers

Voorzitter van het College van Procureurs
Generaal

Hoofdofficieren van Justitie

Slachtoffer in Beeld

Vaste Commissie voor Veiligheid en Justitie

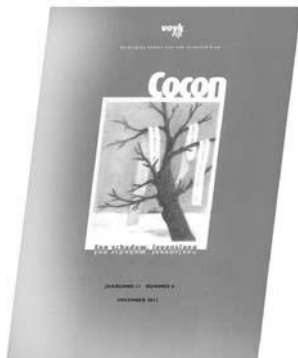
Stichting Restorative Justice

Werkgroep TBS van Min. van Veiligheid en
Justitie

Medewerking werd verleend aan verzoeken van radio, tv en schrijvende pers. Apart dient hier te worden genoemd dat Leo Fijen ons verraste met de mededeling dat de opbrengst van zijn boek “Leven met de dood” ten gunste komt van de VOVK. Aan zijn verzoek om bij de boekpresentatie een korte toespraak te houden, heeft het bestuur graag voldaan.

Begeleiders

Het bestuur werd gesteund in haar activiteiten door een aantal zeer betrokken begeleiders. Zij begeleiden de rondetafelgesprekken tijdens de bijeenkomsten, begeleiden de broers- en zussengroep, hielpen bij de ontvangst van nieuw aangemelde ouders en organiseerden de decemberbijeenkomst. De vrijwilligerscoördinator, Jan Camps, heeft tevens een bestuursadviserende functie. Aan het einde van het jaar gaf een begeleider, Anja van Wingerden, aan te stoppen met het vrijwilligerswerk. Gelukkig zijn er inmiddels twee kandidaat-begeleiders en zal het aantal begeleiders weer snel op sterkte zijn.

Cocon

Na de versterking van de redactie eind 2010, heeft het redactieteam dit jaar op volle sterkte gewerkt en hebben vier publicaties het licht gezien. De Cocon ziet er prachtig uit en wordt door alle leden erg gewaardeerd. Bijdragen van lotgenoten zijn altijd zeer welkom.

Met de speerpunten van beleid in gedachte, d.i. openheid en onderling vertrouwen, schrijft uw voorzitter uitgebreid in elke Cocon over ontwikkelingen die U en de vereniging aangaan.

Website

Nieuwe ouders weten onze vereniging vaak te vinden door onze website te bezoeken. Dat houdt in dat onze site up-to-date moet zijn met informatie en dat oude informatie wordt

verwijderd. Bestuurslid Ron Sluijs heeft de taak om te zorgen dat de website correcte informatie geeft. Hij wordt ondersteund door Rutger Horbach die er zorg voor draagt dat de site optimaal functioneert. In 2012 willen we het “gastenboek” functioneel laten worden zonder dat we gedwongen worden het keer op keer te sluiten omdat ongenode gasten het gastenboek oneigenlijk gebruiken.

Het bestuur

Tijdens de Algemene Ledenvergadering in maart, hebben we afscheid genomen van penningmeester Jos Vreeburg en algemeen bestuurslid Wil Vreeburg. Beiden werden bedankt voor hun tijd en energie gestoken in het werk voor de vereniging. Wil blijft actief als redactielid van de Cocon.

Op voordracht van het bestuur werden voorgedragen: Ron Sluijs en Annie Beerkens. Beider kandidatuur werd met algemene stemmen aangenomen.

Statuten

Door een kleine werkgroep is hard gewerkt aan herziening van de Statuten en een Huishoudelijk Reglement. De Statuten zijn tijdens de Algemene ledenvergadering op 12 maart aan de leden ter goedkeuring aangeboden en met een kleine aanpassing met algemene stemmen goedgekeurd. Hetzelfde geldt voor het Huishoudelijk Reglement.

Vragenlijsten

Er zijn dit jaar drie vragenlijsten naar de leden gestuurd:

Algemene Vragenlijst – de bedoeling was om een duidelijk beeld te krijgen van onze leden wat zij van de VOVK verwachten, wat ze veranderd willen zien en wat we moeten behouden. Na analyse van de antwoorden bleek dat er geen opvallende zaken aan het licht kwamen en dat in het algemeen de leden tevreden zijn met het functioneren van de vereniging.

Vragenlijst RUG – In verband met het onderzoek van Mariette van Denderen van de Rijksuniversiteit Groningen, naar klachten van nabestaanden van slachtoffers van moord en doodslag, heeft het onderzoeksteam van de RUG een vragenlijst naar leden van lotgenotenvereniging gestuurd. De antwoorden worden gebruikt in het onderzoek.

Gezamenlijke vragenlijst van ADS, VVRS en VOVK – “Onderzoek melding, informatie, communicatie, afhandeling geweldsmisdrijf”. De bedoeling van de vragenlijst was om een beeld te krijgen hoe nabestaanden zijn benaderd en behandeld door Politie, OM en Hulporganisaties. Fonds Slachtofferhulp analyseert de antwoorden tbv een “zwartboek” dat in 2012 aan de politiek wordt aangeboden.

Nawoord

Het jaar 2011 was wederom een jaar waarin helaas weer nieuwe ouders zich hebben aangemeld. Zolang moord en doodslag doorgaan en nabestaanden worden geconfronteerd met onwezenlijk groot verdriet, is het goed dat een lotgenotenvereniging als de VOVK er is om deze nieuwe ouders warmte, steun en herkenning te geven.

De VOVK blijft zich inzetten om de belangen van lotgenoten te behartigen, de rechtspositie te verbeteren en onderlinge contacten te bevorderen. Zonder de financiële bijdrage van Fonds Slachtofferhulp, zou dit niet mogelijk zijn. Het bestuur is het Fonds zeer erkentelijk, niet alleen voor de financiële bijdrage maar ook voor de morele steun die wij mochten ontvangen.

Jan van Kleeff, voorzitter, 16 februari 2012

BESTUURSVERKIEZING

Zoals inmiddels bij de meesten van u bekend is, heeft Frits de Jong aangegeven tijdens de Algemene Ledenvergadering op 17 maart in Leusden af te treden en zich niet meer als bestuurslid verkiesbaar te stellen.

Frits heeft een lange staat van dienst in het bestuur van de VOVK en wij zullen zijn kennis van de VOVK, zijn betrokkenheid en gedrevenheid missen.

Het bestuur respecteert Frits' beslissing en is verheugd Frans Martens bereid gevonden te hebben om de ontstane lege plek in het bestuur op te vullen.

Om Frans beter te leren kennen, volgt hierna zijn korte introductie.

Het bestuur draagt hem van harte voor benoeming door de Ledenvergadering voor.

Jan van Kleeff, voorzitter

ONZE NIEUWE PENNINGMEESTER

Ik ben Frans Martens, geboren in Venlo op 7 januari 1950, waar ik de lagere en de middelbare school heb doorlopen.

Op mijn 18^e ben ik naar Tilburg getogen om daar bedrijfseconomie te gaan studeren.

Aansluitend heb ik mijn dienstplicht vervuld, gezien mijn opleiding niet verwonderlijk, als administrateur. En omdat bedrijfseconoom eigenlijk geen vak is heb ik daarna doorgeleerd om accountant te worden.

Halverwege de jaren '70 ontmoette ik Jeannette en in 1980 zijn we getrouwd.

We woonden inmiddels, omdat ik daar werk had gevonden, in Eindhoven.

Ik heb in totaal drie werkkringen gehad, een in de commerciële wereld van de accountancy, een in de gesubsidieerde omgeving van de openbare bibliotheek en tot op vandaag in de ambtelijke omgeving van de regiopolitie, nu weer in Tilburg.

Jeannette en ik hebben drie kinderen, Tim, Suzanne en Joost.

Suzanne missen we nog iedere dag.

Het is aan mensen buiten de lotgenotenvereniging bijna niet uit te leggen hoe je je voelt als je zoiets als bij ons is overkomen. Suzanne is in Groningen, op 2 november 2008, door haar buurjongen om het leven gebracht.

Jeannette heeft in de vorige Cocon een stukje geschreven over hoe wij haar gedenken.

Hoewel het met name Jeannette was die zich, mede door een intensief contact met de toenmalige voorzitter, aangetrokken voelde tot de lotgenotenvereniging, ben ik zelf door de bezoeken aan de bijeenkomsten in Leusden tot de conclusie gekomen dat het verwerken van de dood van Suzanne beter gaat als je tijdens die bijeenkomsten zoveel erkenning en herkenning ervaart.

Toen mij gevraagd werd of ik interesse had in een bestuursfunctie heb ik niet lang gearzeld: voor deze lotgenoten wil ik mijn ervaring op het financiële vlak graag inzetten.

Frans Martens

BUDDYSYSTEEM BIJ DE VOVK

Zoals u waarschijnlijk weet, is het bestuur al enige tijd bezig om te bedenken hoe en op welke manier we nieuwe lotgenoten het beste kunnen ontvangen.

Een aantal zaken gaat hierin al heel goed, maar er zijn nog verbeterpunten.

We herkennen denk ik allemaal het gevoel van de eerste keren dat we naar de lotgenotenbijeenkomsten kwamen bij de VOVK en eigenlijk niemand kenden.

Om dit nu te ondervangen zijn wij bezig geweest om een ‘buddysysteem’ te ontwikkelen. De procedure is als volgt.

Nieuwe leden nemen contact op met de VOVK. Zij worden uitgenodigd voor een eerste kennismaking in Leusden, waar ze met Jelle Naber en Jeff Rijsbergen een eerste gesprek hebben en hun verhaal vertellen.

Aan de nieuwe lotgenoot wordt gevraagd of zij/hij het prettig vindt als een bestuurslid, die hierna dan ook de buddy wordt, bij dit gesprek aanwezig is. Wij realiseren ons dat de nieuwe lotgenoot in dat geval tegenover *drie* nieuwe mensen zit om zijn/haar verhaal te doen, dit kan nogal overweldigend zijn.

De lotgenoot kan er daarom voor kiezen om het gesprek zonder de derde persoon (het bestuurslid) te voeren en later door Jelle of Jeff aan de bestuursleden voorgesteld te worden. Na het kennismakingsgesprek is het aan de nieuwe lotgenoot of hij/zij wel of niet bij de bijeenkomst van die dag wil blijven.

Nieuw in dit stappenplan is dat er voor de bijeenkomst van die dag één of twee bestuursleden beschikbaar zijn om als buddy te fungeren voor de nieuwe lotgenoot.

Dit geldt ook voor lotgenoten die nog maar recent lid zijn geworden die aanwezig zijn.

De bestuursleden zijn aanspreekpunt en nemen de taak op zich om de nieuwe lotgenoten voor te stellen aan andere aanwezige lotgenoten.

De reden waarom we voor deze opzet kiezen is dat bestuursleden altijd bij de bijeenkomsten aanwezig zijn en er op deze manier dus altijd een buddy aanwezig is.

Enige tijd geleden heeft een aantal lotgenoten gereageerd op onze oproep om buddy te zijn voor nieuwe lotgenoten. Wij realiseren ons echter dat het een belasting kan zijn voor mensen om buddy te zijn, omdat het een ‘verplichting’ schept om naar bijeenkomsten te komen. Op de manier die we nu hebben bedacht, wordt er geen extra druk gelegd op de lotgenoten die aangaven buddy te willen zijn. Wel zullen we deze buddy’s natuurlijk graag inzetten op het moment dat ze aanwezig zijn.

Als bestuur willen we deze opzet gaan toepassen en regelmatig evalueren om te kijken of het aan de behoefte voldoet.

Namens het bestuur, Annie Beerkens

HET IS AL ZÓ LANG GELEDEN

*Een bezoek aan Yvonne en Wouter Saarloos.
Op de dag dat ik met Yvonne en Wouter af-
spreek, blijkt het op de kop af 13 jaar geleden.*

Helen Saarloos, † 6 februari 1999

De 29 jarige Helen Saarloos werd dood in haar auto in de Haarlemse Slachthuisstraat gevonden. Uit onderzoek bleek dat Helen in het voertuig om het leven werd gebracht. Ze werd enkele malen met een scherp voorwerp in haar hals gestoken. Helen was een gehuwde moeder van twee kleine kinderen.

Helen kende haar man al als jeugdvriend uit de Slachthuisbuurt. Hij leeft bij zijn oma en komt wel eens bij de familie Saarloos op bezoek. Langzamerhand wordt de relatie hechter, waarbij niet in de laatste plaats sprake is van een soort medeleven van Helen naar haar vriend. Wouter biedt hem een werkplek aan in zijn zaak in natuursteen en ze trouwen.

Twee zoontjes worden geboren en alleen in het begin gaat het goed. Haar man blijkt ziekelijk jaloers te zijn wat tot spanningen en ruzies leidt. Bij een bezoek aan Disneyland met de gehele familie kwam dat sterk naar voren.

Hij was dan jaloers dat Helen het zo naar haar zin had. Helen kwam huilend met een blauw oog bij haar ouders aan en hij moest lachen. Hij verpestte altijd de goede sfeer. De jongens werden afgesnauwd en Helen kreeg steeds meer bedenkingen.

Op een avond hoorde hij Helen bij de burenerge schik maken, terwijl ze al had aangegeven van hem af te willen. Bij thuiskomst kreeg ze een pistool tegen het hoofd gedrukt.

Hij was lid van een schietclub, dus had hij een pistool in zijn bezit. Helen vluchtte in paniek naar haar ouders. De andere dag stond hij voor de deur om zijn spijt te betuigen. Helen wilde voorlopig drie maanden rust.

Vanaf dat moment ging hij haar stalken. Met onbekende geleende auto's volgde hij haar zodat hij niet opviel. Hij hing over de schutting om haar te observeren. Het hele gezin stond bol van de spanningen.

'Nemen jullie mijn kinderen, dan weet ik dat ze goed terecht komen, want eendaags gebeurt het', zei Helen tegen haar ouders. Ze had een unheimisch gevoel ondanks dat de politie zijn pistool had afgenomen. Na de drie maanden zei ze hem definitief te willen scheiden.

Op een avond zocht ze een vriend op die ook in een scheiding lag. De ex van die man tipte Helens man zodat hij van haar aanwezigheid op de hoogte was. Hij wachtte haar op, nam haar mee naar de Slachthuisbuurt en sneed haar de keel door.

De volgende morgen realiseerden we ons dat ze er niet was. Misschien elders blijven slapen? Haar (ex)-man belde om 10.00 uur op dat haar portemonnee gevonden was. Achteraf bleek dat hij die bewust in het zicht had weggegooid. De vinder belde hem op met de mededeling dat hij Helens portemonnee had gevonden. Hij hield zich met die mededeling verder van de domme en deed volkomen hysterisch omdat ze kwijt was en wellicht iets was overkomen! Intussen was Helen door de politie al gevonden. Om het bewijs sluitend te krijgen moest de politie hem in eerste instantie nog vrij en niet als 'verdachte' laten gaan.

Dat was een vreselijke tijd. Wetende dat hij de dader is, en je mond moeten houden.

Zijn criminele vrienden probeerden nog Peter R. de Vries in te schakelen om zijn onschuld kracht bij te zetten. Het mocht echter allemaal niet meer baten.

Hij heeft 12 jaar gekregen in Haarlem, in hoger beroep 9 jaar en na cassatie 8,5 jaar omdat hij te lang op de uitslag heeft moeten wachten. Aan geen enkel onderzoek heeft hij meegewerkt. Maar het was niet over.

Drie jaar lang heeft hij op 'de dag' in het Haarlems Dagblad een -in memoriam- laten zetten. Hij hield nog steeds van haar en miste haar zo. Walgelijke advertenties, ook tot ontzetting van het dagblad, door zijn vriendjes

laten regelen. In de gevangenis zei hij dat we slechte pleegouders waren.

Dat bezorgde ons een enorme heisa met Jeugdzorg en de Kinderbescherming.

En dan staat je eigen gezin op zijn kop.

Onze zoon was net het huis uit en we zaten weer in de luiers. De jongens waren drie en zeven jaar. Helen had een eigen kapsalon waardoor ze al 'eigen' waren bij ons.

Maar het is wel totaal anders. 'Ik werkte, en werk nog, steeds als kapster', zegt Yvonne.

'De kleinste hebben we naar de crèche gedaan en de oudste kon op school overblijven. Zodoende konden wij blijven werken. Alle zorg hebben we op ons genomen. De eerste anderhalf jaar moesten we met de oudste steeds naar het jeugd-Riagg. Het heeft zijn nut gehad. We zijn nooit een gesprek uit de weg gegaan, alles was bespreekbaar. Uiteindelijk zijn de kinderen er goed uitgekomen.

Gelukkig waren het probleemloze kinderen. Je gaat weer naar ouderavonden, schoolzwemmen en naar de voetbal. De jongste ziet mij meer als moeder dan dat hij in mij een oma herkent.'

Toen 'hij' vijf jaar vast zat zou hij met proefverlof mogen. We werden getipt door één van de rechercheurs met wie we inmiddels goed bevriend geraakt waren.

'Hij' had de gevangenisdirecteur verteld dat zijn vrouw was overleden en dat hij met Kerst, met zijn twee zonen, haar graf wilde bezoeken. Omdat zijn dossier niet geraadpleegd werd, was het bijna gelukt. Door overal aan de bel te trekken is het voorkomen kunnen worden. Een zenuwtoestand was dat en schandelijk om mee te maken. Dit was voor 'mijnheer' natuurlijk een tegenvaller.

Binnen de kortste keren werden we door zijn vriendjes geterroriseerd. We hebben er zelfs camera's voor moeten ophangen.

Intussen is hij vrij. Je hebt het gevoel nooit meer in rustig vaarwater te komen. Maar bang voor hem zijn we beiden niet. Ondanks dat wij ook 'levenslang' hebben gekregen.

Wouter heeft vanwege de spanning zeker zijn deel gehad. Hij is fysiek op. Een herseninfarct maakte voor hem het werken niet meer mogelijk. Hij kon niet meer organiseren, niet goed meer praten. Twee keer is hij daaraan geopereerd. Daarnaast is een derde van zijn long weggehaald. Twee jaar geleden hebben we de zaak weg moeten doen en sindsdien zit Wouter thuis.

Ondanks dat we inmiddels gepensioneerd zijn, werk ik nog steeds. Voor het gezin is het nodig. Ze zijn nu 16 en 20 jaar en zelfstandig. We zijn nog steeds dolgelukkig met elkaar. Momenteel horen we gelukkig niets meer van hem. De laatste confrontatie met hem had onze zoon. Die woonde boven de zaak van mijn man en stond plotsklaps oog in oog met hem. Hij had in de directe omgeving onderdak gekregen. Onze zoon is hem achterna gegaan en heeft hem een paar knallen verkocht. 'Mijnheer' deed aangifte voor poging tot doodslag. Dit leidde tot 80 uur werkstraf en hij is inmiddels zijn baan bij de KLM kwijt.

Te treurig voor woorden dat je geen enkel begrip bij rechters kunt verwachten.

Natuurlijk had het niet gemogen, maar wat wil je in zo'n situatie?

Intussen wijs ik naar een prachtig geschilderd portret van Helen, dat haaks boven de eethoek aan de wand hangt. Yvonne vertelt dat zij na het overlijden van Helen zich realiseerden zo weinig foto's van haar te hebben. Tot dat we dachten aan haar trouwfoto's. Navraag bracht ons op het spoor van de fotograaf, die wonderwel nog 25 jaar de negatieven bewaart. De kosten van 100 gulden werden graag betaald. Een Haarlemse fotograaf werd bereid gevonden de negatieven te bewerken, te ontdoen van haar man en er een mooie aflevering van te maken. Op een vrijdagavond belt hij dat we ze de andere morgen op de zaak kunnen ophalen. Die zaterdag vertelt de fotograaf een wonderlijk verhaal.

Op de vrijdag dat hij de foto's in de kluis wil leggen, hoort hij een stem achter zich die zegt 'nee, neem ze mee naar huis'. Hij kijkt wat vreemd op en legt ze alsnog er in. Als hij de kluis wil afsluiten hoort hij wederom 'niet doen, neem ze maar mee'. Laat ik ze dan maar meenemen, bedenkt hij zich. Zijn vrouw thuis maakt er een opmerking over in de trant van 'moet je nou je werk mee naar huis nemen?' Als de fotograaf die zaterdagmorgen op de zaak komt, bemerkt hij dat er is ingebroken. De kluis is leeggehaald! Is het geen wonder? zegt Yvonne. Wouter luistert en knikt, alle woorden zijn hem te veel. Het portret van Helen is naar aanleiding van die foto's gemaakt. Tijdens dit verhaal zie ik Helen ons aankijken. Ze kijkt vanaf het schilderij met een blik alsof ze dit verhaal al lang kent. Al dertien jaar. Het is alsof ze het zelf vertelt.

Rien Verbiest

KERSTBIJEENKOMST

Leusden, 17 december 2011

Als je alleen met Kerst naar de kerk gaat, ben je toch een regelmatige kerkganger.

Als je alleen de decemberbijeenkomst in Leusden meemaakt, ben je toch een regelmatige bezoeker.

Zo voelde het een beetje toen wij, mijn vrouw en ik, die zaterdag naar Leusden reden. Het was een jaar geleden – alweer een jaar voorbij! We zijn geen regelmatige bezoekers van de lotgenotenbijeenkomsten in De Kom en we weten wat we missen. En toch was het ook een beetje thuiskomen, want je voelt je er thuis, tussen anderen die meemaakten wat jij hebt meegemaakt, tussen lotgenoten.

Er was een mooi programma in elkaar gezet en we hebben ons helemaal overgegeven aan de muziek. Vreemd is dat bij muziek: soms heb je geen idee wat er gezongen wordt, maar word je getroffen door de sfeer die opgeroepen wordt. Dat neemt niet weg dat we toch ook wel graag de tekst van de gezongen muziek hadden gezien.

Indringend, plechtig, aangrijpend was het gedenken van onze kinderen: de naam werd genoemd, we staken een kaars aan bij de foto van ons kind, zo was ze er bij!

Idee voor de organisatie: is het ook mogelijk de namen van de kinderen bij de foto's te zetten?

En dan weer terug naar De Kom.

Is er ergens nog een plekje vrij? Ja!

“Mogen we hier aanschuiven?”

En dan hoef je je geen moment af te vragen waar je het over zult hebben – over wie anders dan over je kind?

Gaandeweg het gesprek blijkt dat het gelukkig niet een en al treurnis is, maar dat je ook samen plezier kunt hebben, zeker als je herinneringen aan je kind ophaalt. Weer werd ik ervan overtuigd dat je pas met elkaar kunt lachen als je ook met elkaar kunt huilen!

Het voortreffelijke warme buffet was een mooie afsluiting van een verwarmende dag.

Paul Kuiper

SAMEN ZIJN

Kerst, het feest van liefde, warmte en saamhorigheid; samen zijn!

Mijn man vroeg mij samen met hem naar de Kerstbijeenkomst te gaan. Ik had er geen voorstelling van hoe deze middag zou verlopen en was daarom best gespannen.

Allemaal vreemde mensen en zelf was ik ook een onbekende in een groep die regelmatig bij elkaar komt.

Eerst kennismaken met bekenden van mijn man en dan de kerk in voor de herdenking. Wat een rust, wat een sfeer, wat een prachtige muziek. Voor mij was het een aangrijpende ervaring, het noemen van de namen van alle kinderen en het aansteken van de kaarsjes bij hun foto's. Iedereen met zijn eigen gevoelens en herinneringen.

Het optreden van het koor was overweldigend. Het voelde voor mij alsof ik totaal tot rust kwam en even in een andere wereld terecht was gekomen. Nog even blijven zitten, alleen maar zijn en voelen.

Gezellig met elkaar te eten was een mooie afsluiting van deze ontroerende middag.

Je vraagt je soms af waarom het juist ons gezin is overkomen dat onze zoon niet meer bij ons mag zijn.

Maar als je dan met andere ouders spreekt, ervaar je dat ook zij dit zware lot moesten ervaren en je echt niet alleen bent. Het was erg fijn deze verbondenheid te mogen voelen.

Waltraud Verbiest

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Terwijl ik dit schrijf, lijkt de barre winter van 2012 op zijn laatste benen te lopen en moeten we het weer zonder een Elfstedentocht doen. En juist nu denk ik terug aan de laatste barre winter die Maaike meemaakte: januari 1997. Inderdaad: de winter met de laatste Elfstedentocht. Dat was ook de laatste winter dat ik zelf geschaatst heb, samen met onze vier kinderen op het Lonnekermeer vlak buiten Hengelo. Eén van de vele herinneringen die we nu koesteren.

Vreemd: als Maaike zou zijn blijven leven hadden we ons waarschijnlijk nauwelijks nog iets herinnerd van die schaatspartij, maar nu wordt het iets bijzonders.

En zo blijf je bezig met wat nooit had mogen gebeuren. Soms vraagt iemand mij wel eens of al dat oprakelen nou geen extra pijn doet. En meestal zeg ik dan iets in de trant van: "Ja maar vergeet niet dat we alleen nog maar de herinneringen hebben." In ons leven, in dat van onze andere kinderen, in dat van onze kleinkinderen, van onze vrienden, van Maaikes vrienden is van alles gebeurd sinds haar dood, maar haar leven is stil komen te staan, daar is niets meer bij gekomen. En door haar naam te noemen, door herinneringen op te halen, door mee te doen allerlei activiteiten waarin Maaike een rol kan spelen, houden we haar in ere. Het gaat er dan niet om dat ik ergens in optreed, dat ik het weer over haar heb, nee, het gaat er om dat zij haar rol blijft spelen en omdat ze dat zelf niet meer kan, vind ik dat ik dat moet doen. Zij kan niet meer spreken en daarom ben ik haar woordvoerder. En telkens als haar naam genoemd wordt, is ze op een of andere manier aanwezig. Zij heeft ons liefgehad en die liefde willen wij delen met ieder die daarvoor open staat. En dat kan door gesprekken, door publiciteit, door de Cocon, door dit stukje en door alles wat in mijn vermogen ligt.

Vind jij ook dat je alle kansen moet benutten om iets voor je of namens je vermoorde kind te doen of te betekenen?

Hartelijke groet, Paul

Dag Paul,

En terwijl ik mijn antwoord aan jou schrijf is het ijs alweer verdwenen. Net als jij denk ik terug aan de Elfstedentocht van 1997. Caroline maakte die barre winter niet meer mee, zij was in juli van dat vorige jaar overleden.

Nee, ik heb toen niet geschaatst, ik heb in die periode het koude kikkerland verruild voor een reis naar mijn broer in Zuid Afrika.

Daar heb ik mijn verkilde lijf laten verwarmen in de Zuid-Afrikaanse zon. Het was de eerste keer dat ik daar was. Mijn broer heeft mij veel mooie plekken laten zien. Uit alle macht probeerde ik toen weer om mijn horizon te verbreden en verder te kijken dan de ellende die ons was overkomen. Ik herinner me dat we een nachttocht door de jungle maakten en ik naar een prachtige sterrenhemel keek.

Daar zag ik een bijzondere ster schitteren en als vanzelf zei ik: dag lieve Caroline.

Zo blijft ook bij ons Carolines naam steeds genoemd worden en houden we haar in ere.

Met jouw laatste vraag ben ik het natuurlijk hartgrondig eens, ja zeker vind ik dat je alle kansen moet benutten om namens ons verloren kind iets te doen. In mijn geval is dat recentelijk gebeurd door mijn medewerking aan het programma Het Zesde Zintuig. Toen mij werd gevraagd om mee te doen heb ik eerst gearzeld. Toch heb ik het gedaan omdat ik ook het gevoel had, dit is bijna het laatste wat ik nog kan doen om iets te weten te komen van wat er op die fatale dag is gebeurd.

En of de paragnosten het bij het recht eind hebben, dat zal ik misschien ook nooit weten. Feit is dat ik er een goed gevoel aan overgehouden heb. Een gevoel dat zich moeilijk laat verwoorden. Dit jaar is ook het jaar waarin 'de zaak Caroline' verjaart.

De dader zal dit jaar dus nog gevonden moeten worden, daarna zal hij niet meer gestraft worden. Nu kom ik toch uit op jouw deelname aan het programma over vergeven. Vergeven zal ik de dader niet, maar net als jij zal ik hem voortaan doodzwijgen.

Hartelijke groet, Wil

MIJN ALTAARTJE

Mijn altaartje in de hoek van de kamer, is een hoekje geheel in het teken van Sjoerd.

Aan de muur een zeefdruk van een (b)engeltje, gekregen direct na Sjoerds dood van zijn nichtje. Een foto afgedrukt op canvas, gemaakt op de avond van zijn begrafenis door een vriend die na alle emoties van die dag met zijn fototoestel richting Maas trok..

Wat niet zo goed op de foto te zien is, is dat Sjoerd vanuit de wolken ons toelacht.

Op de grond staat een kleine dekenkist gemaakt door Sjoerd op de middelbare school. Hierin bewaren we alle belangrijke en waardevolle herinneringen aan hem.

Op het schap enkele foto's van Sjoerd in één lijst. De kaars brandt, als we thuis zijn, dagelijks. Wat er verder op het schap staat verander ik regelmatig. Seizoenen zijn daarbij vaak de leidraad. Verder hangen aan haakjes onder het schap zijn pet en zijn sleutelbos.

Een dierbaar hoekje van verdriet, heimwee, maar ook troostvol.

Sjoerd Rutten werd in Lottum geboren op 27 februari 1990 en in Lottum doodgeslagen op 12 november 2011.

Hij heeft slechts 17 jaar mogen worden.

Lieve groet van zijn moeder Annie Beerkens.

MIJN ALTAARTJE

De rubriek 'het altaartje' is het afgelopen jaar weer nieuw leven ingeblazen. Wie van ons heeft niet een plekje in huis waar we ons kind gedenken? Zo'n plekje kun je ook wat ruimer opvatten, dus minder symbolisch dan de inrichting van een altaar. Los van de plek waar wij thuis dingetjes van Reinier hebben, hebben wij ook een meer universele uitvoering. Misschien kom ik te zijner tijd nog wel eens terug op Reiniers altaartje. Eerst die bedoelde plek maar eens omschrijven. Het is een kerkje!

Door vakanties van ons in Griekenland deed ik die inspiratie op. Op de meest vreemde, verlaten of in het oogspringende plekken vind je daar een miniatuur kapel. Ik vind dat wel wat hebben. Je kunt er over denken wat je wilt, maar het oogt toch een stuk vriendelijker dan op elke hoek een politieman zoals in Egypte. Aangezien ik graag iets knutsel, heb ik dus zo'n miniatuur kerkje nagemaakt.

Met een altaartje er in. Een heus schilderij aan de muur (een prentje van de zwarte madonna). Lampjes door middel van medaillons. Een doopvont (gebakken miniatuur schaalte, gevonden in Griekenland).

Gewoon een kerkje in het klein met raampjes en een deurtje van doorzichtig perspex.

Het kerkje staat er inmiddels al jaren en krijgt van mijn vrouw de grootste zorg.

Met mooi weer wordt het, goed in het zicht, op een zuil geplaatst en met slecht weer onder de luifel. 'Mijn kerkje' mijmert ze dan wanneer ze het snel uit de drup haalt. Alles en alleen maar om het kerkje met zijn licht zo lang mogelijk te laten leven en schijnen.

Elke dag namelijk, al is het voor dag en dauw, steekt mijn vrouw het licht aan in het kerkje. Een kaarsje voor de nieuwe dag.

Een kaarsje voor elk hartje van de familie, de kinderen, de kleinkinderen. Om ze aandacht te geven, ze in het licht te zetten, ze te beschermen. Bij het ontsteken van het vlammetje gaat alle aandacht en liefde van haar met het kaarslicht mee het universum in.

Door oververhitting is het kerkje echter een keer van binnen uitgebrand. Volledig zwartgeblakerd, de medaillons druipend aan de wand. Het koperdraad van de balustrades rondom het altaartje kromgetrokken. Het perspex beroet.

Maar wat denk je, de zwarte madonna was ongedeerd! Vreemd hè, toch stonden we daar niet van te kijken. Ik mocht alles toen weer repareren, zodat het licht elke dag weer kan schijnen. In 'mijn kerkje'.

Rien Verbiest

WRAAK

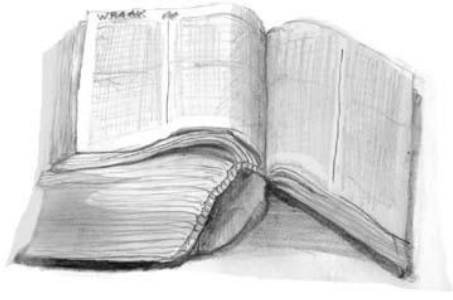
Het is dertien december. Ik zit aan de koffie en hoor met een plof de post in de brievenbus vallen. De Cocon is binnen!

Nog een dag voor de gedenktag van het overlijden van onze zoon. Al mijn zintuigen zijn gespist en al weken ben ik uit mijn doen, hoewel mijn omgeving daar weinig van merkt.

Ik doe mijn best om gewoon door te gaan en voor de eerste keer na 15 jaar heb ik het gevoel dat dit ook aardig gaat lukken.

Al bladerend door de Cocon en hier en daar vast wat lezend, kom ik bij het artikel over wraak van Frank van Dijck.

Wraak, de Dikke van Dale zegt daar over: "wens en streven om ondervonden leed aan de veroorzaker te vergelden of vergolden te zien"

Nou, dat we allemaal als slachtoffer die wens hebben, is wel te begrijpen!

Helaas denkt Justitie daar vaak anders over.

Dat wij als slachtoffers, ouders van een vermoord kind, anders tegen Justitie aankijken dan de gemiddelde Nederlander, moge ook voor iedereen duidelijk zijn.

Wij willen zeker wraak! En ik denk dat er geen ouder rondloopt, die deze wraakgedachte nooit gehad heeft of misschien diep in zijn binnenste nog steeds koestert. Dat we het niet uitvoeren, komt volgens mij inderdaad door de angst, wat gaat er daarna met ons gebeuren en hoe moeten onze kinderen dan nog verder?

Hoe kunnen we zelf verder?

Genoegdoening hebben we zeker niet gekregen. In een land waarin de rechtspraak en de straf nog steeds geënt zijn op de terugkeer van de dader in de maatschappij is voor een nabestaande weinig eer te behalen!

Daarom blijft het knagen. Bij de uitspraak houdt het niet op! Want wie is er dan verantwoordelijk voor de pijn en het verdriet, het tobben, vallen en opkrabbelen in de jaren die verstreken zijn na het vreselijke wat ons is overkomen? Hoeft niemand verantwoording te nemen voor de kwaliteit van leven, die amper kwaliteit te noemen is na ons verlies? Is er niemand schuldig aan onze angsten, gebrek aan vertrouwen in de maatschappij, die ook onze kinderen en kleinkinderen treffen????

Natuurlijk, gelukkig hebben we samen, met zijn allen weten te overleven. We lachen weer, we genieten, we leven en hebben het goed!

Maar we hadden het zo graag anders gehad. Het had ook anders moeten zijn!

Daar is iemand schuldig aan!

Daarom hoop ik, dat het leven rechtvaardig zal zijn en dat ik eens een bericht zal krijgen, dat de dader hoe dan ook, het leven gelaten heeft. Dat is mijn wraak en ik ben bang dat die nooit zal overgaan!

Thea Sebregts, moeder van Floris

EEN NIEUWE QUILT?

Wij zijn een vereniging waar helaas steeds maar weer nieuwe leden bijkomen. En vele leden hebben al een stoffelijke bijdrage geleverd aan een quilt. Een quilt? Ja, een quilt.

Een quilt is een doorgestikte deken, oorspronkelijk bedoeld om zich te beschermen tegen de kou. De motieven waren eenvoudig. Het woord is afgeleid van het Latijnse *culcita*, dat gevulde zak betekent. Via de Franse woorden *couette* en *cuile* werd dit later quilt. Een quilt wordt gemaakt van drie lagen textiel die op elkaar genaaid worden door middel van quiltten. De top (bovenste laag) kan een hele lap stof zijn (*whole cloth*) of patchwork.

Een quilt? Er zijn er al twee!
Tijdens de laatstgehouden bijeenkomst in De Kom in Leusden was één van die quilts weer te bewonderen. En hij was ãf.
Maar tijdens die bijeenkomst klonk ook de roep om weer een nieuwe quilt te maken. Het mooie van 'onze' quilts is dat ze zijn samengesteld uit stukjes kleding van ons dierbare kind en zo dus een tastbare herinnering vormen aan wie ons zo lief is. Zelfs bestaat de mogelijkheid om een van onze quilts een tijdje in huis te hebben. Wie nu denkt: "Ja, dat is een goed idee, een nieuwe quilt!" maar niet goed weet hoe dat aan te pakken of met wie, neem dan contact op met ons lid mevrouw Lindy Kleimeer. Misschien dat het dan lukt om een groep bij elkaar te krijgen die een nieuwe quilt gaat ontwerpen en maken.

Dus: bel of mail naar 0229-202837, l.kleimeer@quicknet.nl en wie weet wat dat losmaakt!

KATJA

*Voor Hans en Beb Suringa,
voor Katja, † 22 februari 2001
maar ook voor onszelf, voor allemaal.*

*Alweer elf jaar
en dat lijkt lang
maar is zo kort
want de leegte blijft vers
en onbegrensd.*

*Pas elf jaar
maar dat is lang
al lijkt het kort
want alles en iedereen
gaat dóór
en achterblijven
duurt verstikkend
tot altijd
grenzeloos*

*Dóórgaan met wat nog is
dankzij het goede
van alles dat was
want dat ging en gaat
nooit verloren*

*Veerkracht
om voort te gaan
van lichtpunt naar lichtpunt
wankelend samen
tot de horizon.*

*Nelleke en Jan Cees Overbosch,
ouders van Dorothee*

MAJESTEITELIJKE TROOST

Op zaterdag 24 september 2011 is in De Wolden de herdenkingsmuur tegen geweld 'het onbevattelijke' onthuld, waarover we in de laatste Cocon hebben bericht. Dat dit in aanwezigheid van Hare Majesteit Koningin Beatrix is geschied, is niet vanzelfsprekend. Reden genoeg om eens te vragen aan Jack Keijzer, voorzitter van de Dag Herdenken Geweldslachtoffers, hoe dit in zijn werk is gegaan.

Eigenlijk vanuit een geintje zegt Jack.

In 2007 in Enschede hebben we de dag voor het eerst bezocht na de moord op Pascal.

Met de komst van een locoburgemeester was dat de hoogste bestuurlijke vertegenwoordiging, naast de commissaris van politie en een vertegenwoordiger van het ministerie van Justitie. Het hield niet over. Ik hoorde daar veel gemopper over.

Op die zelfde dag kwam Hoorn als nieuwe plek uit de bus en werd door de Nadine Foundation ondersteuning van mij gevraagd. Wij waren van mening dat meer aandacht van hoogwaardigheidsbekleders op zijn plaats zou zijn. Daarmee zijn we aan de gang gegaan en het bleek te lukken.

In 2008 in Hoorn waren o.a. aanwezig staatssecretaris Albayrak, Bisschop Punt, de commissaris van de Koningin van Noord Holland dhr. Borghouts. De Tweede Kamerfractie van de VVD werd vertegenwoordigd door Mark Rutte en Fred Teeven.

Een stuk meer belangstelling dus.

Het jaar er op waren we te gast in Breda.

Op uitnodiging liet zich minister Hirsch Ballin aldaar zien met kamerleden voor het noemen van de namen. We zeiden tegen elkaar dat als het dat toch zo gemakkelijk gaat, het nu de beurt is aan de Koningin.

Toen was het even van ha,ha, ha.

“Hoe dan ook” zegt Jack, “een klein half jaartje later schrijf ik een brief naar de Koningin met het verzoek om een uurtje in ons midden te zijn. Het verhaal van Pascal voeg ik toe. Het is het proberen waard. Daarna is het maanden stil en raakt het uit je hoofd.”

Inmiddels is het juni en krijg ik tijdens een pauze [Jack werkt als leraar op een VMBO] een telefoontje met de mededeling dat het

Koninklijk Huis aan de lijn komt. Ik hoor van de heer van Leeuwenburg van die dienst dat ...'Hare Majesteit voornemens heeft te komen'. “Dan valt het even stil hoor”, zegt Jack. ”Daarna zijn er gegevens uitgewisseld die de dienst Koninklijk Huis standaard inwint bij dergelijke voornemens. Na twee weken volgde een definitieve toezegging. Dan valt er wel wat voor te bereiden. Dat hele proces is bijzonder om mee te mogen maken. Alles wordt in detail voorbereid. Ook gesprekken met haar hofdame over protocollen zijn interessant.

Bijvoorbeeld de gastheer zit aan haar rechterzijde. Als die opstaat om te spreken, wordt er van rechts tijdelijk ingeschoven. Gelukkig ging alles goed daar in Doetichem.”

“Bij de toespraak ging ik voorbij protocollen door haar “Mevrouw Beatrix” te noemen.

Met Pascal op schoot had ik jaren eerder de begrafenis van Prins Claus gevolgd.

Pascal was geïnteresseerd in alles wat met de dood te maken had. Hij keek geboeid naar de uitvaart en sprak daarbij steeds over “Mevrouw Beatrix”. Ik maakte ter verduidelijking de hint naar die achtergrond.

Achteraf bleek ze het gelukkig ook wel ontroerend gevonden te hebben.”

“Ik had haar laten vragen of ze een kaars wilde aansteken. Een kaars om onze vermoorde dierbaren in het licht te zetten. Op een mooi moment heeft ze dat samen met mij gedaan. Daarna heb ik haar begeleid langs de fototafel.

Ik zag dat ze bijzonder onder de indruk was toen ze langs, zeg maar, 150 foto's ging en een traantje wegpinkte. En dan herkent ze de foto van Pascal uit wat ik haar heb toegestuurd.

Ik werd daar koud van dat de Koningin uit al die foto's mijn zoon aanwijst.

“Fantastisch toch”, zegt Jack. “Voor mij toonde ze daar haar absolute betrokkenheid mee aan”. Even later wordt het nummer 'Beeld zonder geluid', van Hansen Tomas gedraaid.” Ik ben best gevoelig voor zoiets dus op het moment dat ik emotioneel met de handen voor mijn ogen zit voel ik haar hand op mijn schouder. Dat is zo dierbaar voor me, een majesteitlijke wijze van troost”.

Vervolgens is er de lintschouw waarbij alle namen voorbij komen met daarachter de betrokkenen. Op enig moment stopt ze bij een vader en moeder met kinderen en wil ze wat zeggen. Ze komt niet verder dan een halve zin en loopt dan door. Kennelijk wist ze het even niet meer. Op dat moment overheersen wellicht de moeder/omagevoelens het protocollaire 'blauw bloed'.

Bij de allerlaatste moeder van het lint keken de Koningin en deze moeder elkaar in stilte aan. Jack zag tranen bij deze moeder. Er werden geen woorden gesproken.

Het was een veelzeggende stilte. Emoties vierden hoogtij ook bij Jack.

“Bij het afscheid gaf ik haar twee zoenen.”

Het afgelopen jaar hebben we dan dus de samenwerking met de initiatiefnemers van de muur. Rutte en Teeven hadden hun medewerking al toegezegd.

Op een vraag aan Teeven of ze zijn naam mochten gebruiken in voor aankondigingen stemde hij toe met de opmerking van “Ja, maar niet die van de Koningin.”

Wij schonken daar eigenlijk verder geen aandacht aan. Totdat in juni op mijn e-mail een berichtje binnenkwam, je raadt het al:

... 'Hare Majesteit voornemens heeft te komen'.

Bij de voorbereidingen die daarop volgden bleek dat het haar eigen wens was om bij de opening van de muur aanwezig te zijn.

Als 'club' kunnen we daar trots op zijn.

Het doet bijzonder goed te ervaren dat ze er voor kiest om een dag deelgenoot te zijn van ons 'nabestaanden'.

De dag voor de opening overlijdt mijn moeder. “Eigenlijk ontbreekt mij de lust om de volgende dag daar naar toe te gaan, laat staan om te spreken. Mijn familie moedigt me echter aan. In de aanvang van de speech kan ik niet anders dan het overlijden van mijn moeder even te benoemen. Na de toespraak, wanneer ik naar mijn stoel loop, staat Beatrix op en condoleert mij. Hoe kinderachtig ook, maar dat doet zo goed”.

“Op weg naar de hofauto om afscheid van haar te nemen komt al wandelend een mooi moment. Beatrix vraagt mij of ik het vervelend vond dat zij zich 'had opgedrongen'.

Daarmee haar eigen uitnodiging bedoelend.

“Je kunt je voorstellen dat ik gezegd heb dat ze, wat mij betreft, volgend jaar weer mag komen”. De beelden die er zijn van die bijeenkomst geven een relaxte sfeer aan.

Zo ook het afscheid. Ik zeg, 'Majesteit ik geef u een hand maar geen zoen'. 'Weet u, sprak ze daarna, dan krijgt u van mij een zoen'.

Bij 'Blauw Bloed' is dat vastgelegd. Dat is toch uniek zo'n vereeuwigde Koninklijke zoen”, zegt Jack verguld en kijkt mij eerlijk en trots aan. We sluiten af met een antwoord mijnerzijds dat hij daar ook best trots op mag zijn.

Klassewerk Jack, je steekt er veel energie in. Een Koninklijke kus is op zijn plaats en . tevens een ode aan onze Koningin. Namens alle lotgenoten: dank je wel voor uw warme en welkome belangstelling Beatrix en een dikke kus.

Rien Verbiest

WIJ HERDENKEN IN APRIL, MEI EN JUNI 2012

<i>Arco-Jan Loonen</i>	* 04-04-1972	† 15-08-1997
<i>Rik Vrolijk</i>	* 18-04-1965	† 01-07-1999
<i>Bert Meester</i>	* 20-04-1962	† 22-04-2000
<i>Gijs Jansen</i>	* 21-04-1989	† 24-01-1997
<i>Alex Walkier</i>	* 30-04-1969	† 10-07-2001
<i>Anne de Ruijter de Wildt</i>	* 05-05-1978	† 01-05-1997
<i>Joes Kloppenburg</i>	* 07-05-1970	† 17-08-1996
<i>Bas de Lang</i>	* 07-05-1985	† 24-09-2008
<i>Patrick van der Bolt</i>	* 11-05-1966	† 26-12-2002
<i>Niels Kooistra</i>	* 11-05-1980	† 15-08-2008
<i>Marlies van der Kouwe</i>	* 11-05-1984	† 21-09-2008
<i>Jannes Tillema</i>	* 13-05-1956	† 03-02-2010
<i>Monique Cabenda</i>	* 14-05-1967	† 10-01-2003
<i>Milan de Groot</i>	* 14-05-1988	† 04-03-2006
<i>Barbra de Jong</i>	* 17-05-1973	† 12-09-2002
<i>Jolanda Horvers</i>	* 20-05-1969	† 20-02-2002
<i>Silvia Voss</i>	* 20-05-1968	† 10-12-2004
<i>Katja Suringa</i>	* 28-05-1975	† 22-02-2001
<i>Regina van Vugt</i>	* 28-05-1978	† 27-11-2001
<i>Edwina Ingrid Pantophlet</i>	* 03-06-1981	† 05-06-2008
<i>Marcia Wijnen</i>	* 06-06-1974	† 23-06-1995
<i>Jessica Lavèn</i>	* 17-06-1980	† 27-07-1991
<i>Sybine Jansons</i>	* 19-06-1985	† tussen 19-01 en 24-02-1999
<i>Nadine Beemsterboer</i>	* 22-06-1986	† 02-12-2006
<i>Wendy Roet</i>	* 26-06-1974	† 28-09-1995

Arco Jan Loonen

Rik Vrolijk

Bert Meester

Gijs Jansen

Pascal Jansen

Alex Walkier

Anne de Ruijter de Wildt

Joes Kloppenbug

Bas de Lang

Martijn van Oss

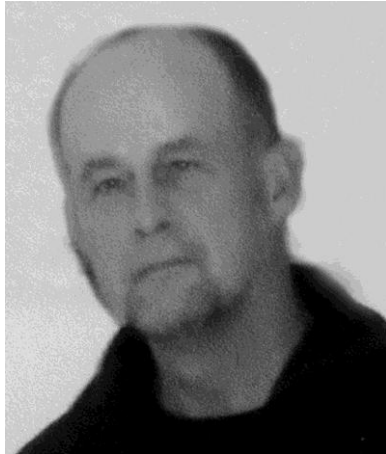
Patrick van der Bolt

Niels Kooistra

Marlies van der Kouwe

Jannes Tillema

Monique Cabenda

Milan de Groot

Barbra de Jong

Jolanda Horvers

Silvia Voss

Katja Suringa

Regina van Vugt

Edwina Ingrid Pantophlet

Jessica Lavèn

Sybine Jansons

Wendy Roet

Nadine Beemsterboer

*In het moeras van mijn herinnering
Blijf jij mij steeds nabij*

PSYCHO-EDUCATIE

In de loop der jaren dat ik vrijwilliger ben bij de VOVK, en enige jaren bij Slachtofferhulp Nederland, is mij duidelijk geworden dat veel van de gepleegde moorden zijn en worden gepleegd, door mensen die lijden aan een psychiatrische stoornis. Wat mij vooral heeft getroffen is het levenslange verdriet dat jullie dragen, de schuldgevoelens, machteloosheid en de onrechtvaardigheid.

Dit alles veroorzaakt door een tekortschieten van de hulpverlening die alleen maar oog heeft voor de dader die dikwijls psychiatrisch patiënt is en daardoor een rechtsbescherming krijgt die als volstrekt onrechtvaardig wordt gevoeld door de nabestaanden.

Ik hoop jullie vanmiddag enig inzicht te geven in jullie emoties, niet om ze af te pakken of om een en ander een plekje te geven, nee ik hoop dat het jullie enige rust kan geven om te ervaren dat de machteloosheid, het levenslange verdriet en het schuldgevoel niet door jullie veroorzaakt is en ook niet door jullie had kunnen worden voorkomen.

Allereerst een kort geschiedenislesje over het ontstaan van de rechtsbescherming van de psychiatrische patiënt waardoor veel van de huidige ellende is ontstaan.

Krankzinnigenwet 1841 en 1884.

Door koning Willem I is in 1841 de eerste wet op de krankzinnigenverpleging uitgebracht.

In deze wet heeft hij vastgelegd wanneer een inwoner van Nederland krankzinnig is.

Het was een wetgeving die niet bepaald vriendelijk was voor mensen. Krankzinnig was men als men overlast gaf in de samenleving door landloperij, dronkenschap, verstandelijk onvermogen en lijdende was aan een neurotische of geestesziekte.

Kortom, er was niet veel nodig om een krankzinnigenverklaring te krijgen.

Je werd opgesloten in inrichtingen die deels her-opvoedingsgestichten waren, of inrichtingen die trachten de neuroot of de geestes-zieke te genezen met middelen die we nu barbaars vinden. Terugkeer in de maatschappij was niet direct het uitgangspunt, het meer de geesteszieke door rust reinheid en regelmaat een beter leven te geven binnen de geborgenheid van het gesticht. Veel kloosterordes hebben die taak op hun genomen.

Koning Willem III heeft de wet van 1841 aangepast en er ontstond het Staatstoezicht op krankzinnigen en krankzinnigengestichten.

Er werden inspecteurs benoemd en ook werden de provincies verantwoordelijk voor hun krankzinnigen. Door de wet van 1884 is de psychiatrie in Nederland gemoderniseerd en werden er ook nieuwere behandelmethoden gebruikt. De bejegening van patiënten was rigide en men had niets in te brengen.

Zo was dat toentertijd en deze bejegening gold ook voor mensen die in een gevangenis kwamen. Resocialisatie was niet het uitgangspunt binnen de psychiatrie.

Voorop stond de patiënt een veilige omgeving te bieden waardoor ook de maatschappij veiliger zou zijn. Vandaag de dag zou je zeggen dat men de patiënt tegen zichzelf in bescherming nam.

Anti psychiatrie.

Er zijn in de loop der decennia wel enige aanpassing geweest, maar de grootste omwenteling begon in de jaren 1970.

Als eerste was er de democratisering van het hoger onderwijs en enige jaren later, 1974, begon de democratisering van de psychiatrische instellingen.

Het startsignaal werd gegeven in Dennendal dat onderdeel was van de Willem Arntz hoeve. Het was in 1975 dat psychiater Jan Foudraïne, bekend van zijn boek "wie is van Hout",

terugkeerde uit Amerika. Foudraine was daar in contact gekomen met de Humanistische psychologie, toentertijd de belangrijkste stroming in Amerika.

Die psychologen hadden de opvatting dat alles wat psychiatrie was lag aan de opvoeding door de ouders. Dat wil zeggen dat Amerika toentertijd geen psychiatrische patiënten had maar dat alles werd ondergebracht in pedagogiek en orthopedagogie. .

Een van de theorieën van die groep was dat schizofrenie ontstond door de liefdeloosheid van de moeder.

Uit de koker van de humanistische psychologie is ook iets goeds gekomen namelijk de gesprek-therapieën. (U zult er allemaal wel eens mee te maken hebben gehad in opleidingen bijvoorbeeld: het goed nieuws gesprek of het slecht nieuws gesprek.) Deze behandelmethode is in Nederland ook door Foudraine geïntroduceerd en werd in Amerika ontwikkeld door Carl Rogers, Laing en Cooper.

Jan Foudraine heeft de democratisering van de psychiatrie weten te bewerkstelligen. De theorie van Rogers, Laing en Cooper werd aan alle medewerkers in de instellingen onderwezen. Hierdoor ontstond er een soort bevrijding van allerlei frustraties en begon men zich vrijer te uiten. Voor de patiënt was het ook een verademing want men werd nu eindelijk voor vol aangezien en er ontstond zodoende medewerking.

Enige jaren na 1975 begon een andere democratisering golf namelijk die van de kerken. Gelovigen konden meedenken over de inhoud van hun religie en mede hierdoor begon men zich vrij te voelen en werd het dogmatische juk afgeworpen. Tegelijk verloor men de binding met het instituut waardoor er leegloop ontstond in kerkelijk Nederland. Hiermee ging de sociale controle teloor, men verloor zijn houvast.

Terug naar de psychiatrie want door de democratisering en de bewustwording van de werkers ontstond hier ook een losmaking en het afwerpen van het juk. Er ontstonden multi disciplinaire teams en de dokter werd min of meer aan de kant geschoven. De psychiater was goed genoeg voor het uitschrijven van een recept, de therapie werd in overleg met de cliënt ontwikkeld .

De roerige jaren '70.

Die jaren zijn debet aan de periode die we kennen als de tijd van inspraak en medezeggenschap. De wereld stond op zijn kop, alle heilige huisjes werden omver gegooid vrijheid was het motto.

In de psychiatrie ontstond door deze vrijheidsdrang de behoefte om de dwang en drang te herzien. De patiënt werd mondig en de afhankelijke benaming patiënt werd vervangen de patiënt werd consument en kreeg de naam cliënt.

Het heilig huisje de wet op de krankzinnigenverpleging ging op de schop en het tegen de wil in opnemen werd bijna onmogelijk gemaakt. De rechtsbescherming van de patiënt ging zo ver dat als hij of zij niet wilde worden opgenomen er geen opname kon plaatsvinden. Er kwam een nieuwe wet de BOPZ Bijzondere Opneming Psychiatrische Ziekenhuizen. De sociaal psychiatrische dienst werd vervangen door het RIAGG en de cliënt moest maar daar naartoe gaan. Het ziektebeeld schizofrenie werd geschrapt, kortom alom verwarring.

De democratisering.

Hoewel de democratisering van de psychiatrie noodzakelijk was, is deze veel te ver doorgeschoten.

Dit was en is een internationaal probleem. Vooral Italië is een voorloper geweest in het ontmantelen van de inrichting. In Nederland is dit voorbeeld in de jaren 1980 overgenomen. Inrichtingen waren ziekmakend en patiënten moesten zelfstandig worden, hoe erg hun toestand soms ook was.

Uitgangspunt bij de behandeling werd: “maak gebruik van het niet zieke deel van de mens “ .

Voorbeeld: Van iemand die verloederd op straat leefde zeiden de psychiaters vroeger: nou ja dat vindt hij kennelijk beter dan in een kliniek te wonen en wij geven hem de gelegenheid zo te leven.

Mensen die chronisch waren opgenomen moesten een 2e kans krijgen.

Politiek werd deze stelling ondersteund door staatssecretaris Hans Simons met zijn rapport “Onder anderen”.Daarin stond dat patiënten in staat moesten worden gesteld om in de maatschappij te wonen. Daartoe werden er in het land RIBW's opgericht waar patiënten met enig toezicht redelijk zelfstandig konden wonen. Over het algemeen is dit goed gelukt omdat er zorgvuldig werd gescreend. Vandaag

de dag zien we in de psychiatrie weer dezelfde ontwikkeling alleen vanuit een andere filosofie. Wat we nu meemaken is het leegmaken van de chronische psychiatrie omdat er niets meer aan te verdienen valt. Een chronische patiënt is een verliespost in deze markt en daarom worden ze, zonder enig onderzoek of training, hup de wereld in, allerlei ziektebeelden door elkaar en de samenleving moet maar opvangen.

Rechtsbescherming.

De rechtsbescherming van de psychiatrische patiënt, zoals die ontstaan is in de jaren 1975, de vermaatschappelijking van de psychiatrische zorg uit de jaren 1980 en de huidige marktwerking in de zorg hebben bijgedragen aan het feit dat we heden ten dage steeds meer medemensen in de samenleving krijgen die een psychiatrische stoornis hebben en die zich niet kunnen staande houden en die door het gebrekkige toezicht een gevaar voor zichzelf en voor anderen zijn.

Ontstaan van psychiatrische ziektebeelden.

Het onderzoek naar psychiatrische stoornissen heeft de laatste 15 jaar een enorme vlucht genomen. In Nederland zijn de universiteit van Utrecht, Maastricht en Groningen koplopers in onderzoek.

Wat duidelijk is geworden is dat de meeste stoornissen erfelijk zijn. Het komt nogal eens voor dat een stoornis latent aanwezig is en door een voorval aan het licht komt. Zo'n voorval kan zijn leefomstandigheden, het gebruik van middelen, tegenslag in de relatie of werk. Dan komt het duiveltje uit het doosje.

Behandelbaarheid.

De behandelbaarheid staat of valt met de medewerking van de patiënt. Genezen van de stoornis is niet mogelijk. Als er inzicht is en acceptatie kan er met medicijnen worden geholpen. Via medicatie en psycho-educatie kan de kwaliteit van leven beter worden en kunnen processen worden vertraagd.

Veelal moet behandeling onder dwang gebeuren. Het resultaat hiervan is slechts zolang dat de patiënt opgenomen is en onder dwang medicatie krijgt. Dat kan bijvoorbeeld met een Rechterlijke Machtiging. Maar dan komt het moment dat iemand weer met ontslag gaat met een RM onder voorwaarde dat hij of zij medicatie blijft innemen. Dit gaat een paar weken goed totdat de patiënt het gevoel krijgt

het zonder pillen te kunnen. Klaar voor de volgende ronde en in die tussenliggende periode kan zo'n medemens levensgevaarlijk zijn voor een ander en voor zichzelf.

Controle en het volgen van de patiënt is nog steeds veel te veel afhankelijk van de medewerking van de patiënt.

Een van de behandelmethoden waar leden van de VOVK mee te maken hebben is de TBS

Steeds duidelijker is het aan het worden dat de meeste stoornissen niet of amper behandelbaar zijn. Dit is een frustratie met name voor de psychiaters. Ook de meeste psychologen die werkzaam zijn in een TBS-setting zien nauwelijks resultaat van hun behandeling.

Ik kom hier op het laatst nog op terug.

Enige ziektebeelden.

De meeste vermoorde kinderen zijn vermoord door een psychiatrisch patiënt. Er zijn een aantal ziektebeelden die berucht zijn om het plegen van geweldsmisdrijven.

Paranoïde vorm van schizofrenie.

Dit is de achterdochtsvorm. Deze groep patiënten kunnen moorden plegen vanuit hun gevoel dat een bepaald medemens een bedreiging is en dat alleen het vermoorden van die mens het probleem oplost. Dit is een groep psychiatrische patiënten die echt gevaarlijk zijn. Het probleem is verder dat zij niet in de gaten hebben ziek te zijn en dit kan soms hun leven lang blijven. Dikwijls mijden ze de hulpverlening de zogenaamde zorgwekkende zorgmijders.

Persoonlijkheidsstoornissen.

Ook dit is een ziektebeeld dat hand over hand toeneemt. Dikwijls zijn deze mensen behept met narcistische trekken waardoor het ego heel snel gekwetst is en daardoor ontstaat een kortsluiting in het hoofd met meestal dodelijke afloop voor de partner of echtgenoot of echtgenote. En ook de kinderen lopen gevaar. Ze beloven bergen goud als de agressie uit de hand gelopen is en beloven beterschap, maar het gaat steeds weer fout. Het probleem is dat bij deze mensen het geweten onvoldoende tot niet is aangelegd. Net zoals de paranoïde vorm van schizofrenie is dit ziektebeeld erfelijk. Hoe het komt dat steeds meer mensen lijden aan dit beeld is nog zoeken. Mogelijk dat het wegvallen van de sociale controle een punt is. Het probleem is dat dit beeld niet met medicatie is te beïnvloeden en ook niet met

psychotherapie. Mensen die behept zijn met dit ziektebeeld zijn ook in staat om aan te zetten tot moord.

Andere culturen.

Een ander steeds meer voorkomend beeld zijn de problemen die ontstaan rondom de andere culturen. Eerwraak is in onze prot. Christelijke cultuur niet aanwezig en ook de aantasting van de eer is onbekend. Verder de verhoudingen man/vrouw en andere geardheden zijn voor veel van de nieuwkomers een groot probleem en het is voor de autochtoon ook een groot probleem. Vermenging van culturen is door de eeuwen heen aanleiding geweest tot oorlogen en moord en doodslag.

Het hier en nu.

De uit de hand gelopen rechtsbescherming, een uitvloeisel van de jaren 1975, heeft voor veel ellende gezorgd zowel voor de samenleving als de daarvan deel uit makende psychiatrische patiënt.

De indicatiestelling voor een gedwongen opname waren dermate in het voordeel van de patiënt dat velen onbehandelbaar werden. We spreken dan van zorgwekkende zorgmijders. Al decennia lang is bekend dat veel psychiatrische stoornissen door de patiënt niet als zodanig worden gevoeld, geen ziekte-inzicht. Jullie zijn gek en niet ik. Kortom je kunt op je kop gaan staan maar het kwartje zal niet vallen.

Tot voor een paar jaar was het haast onmogelijk om deze mensen tegen hun zin in op te nemen. Er werd wel een In Bewaring Stelling uitgeschreven door de burgemeester van de betreffende woonplaats, maar tegen de wil in behandelen was niet mogelijk. De nieuwe BOPZ geeft wel die mogelijkheden, maar hier gaat het schuren zoals we zojuist hebben gehoord. Na de gedwongen opname volgt altijd het naar huis gaan met maatregelen. En daar wringt de schoen. De maatregel wordt onvoldoende gehandhaafd waardoor er grote problemen kunnen ontstaan.

Een ander en tot op heden onoplosbaar probleem zijn de inhoudingen en eigen bijdrage die de psychiatrische patiënt moet betalen waardoor menig patiënt de inrichting of het woonverblijf verlaat. Deze mensen komen op straat te staan zonder enig toezicht en gebruiken geen medicatie meer en hoewel politie en justitie waarschuwingen laten horen zijn ze in den Haag stokdoof.

TBS .

In de wetgeving is vastgelegd dat, als aantoonbaar is dat iemand niet toerekeningsvatbaar is ten tijde van het geweldsmisdrijf, hem of haar geen straf kan worden opgelegd, maar dat iemand dan gedwongen een behandeling moet krijgen TBS. Op dat moment is de dader patiënt geworden waardoor hij een rechtsbescherming krijgt die kwaad bloed zet bij nabestaanden.

TBS-instellingen zijn voor een groot deel particuliere GGZ-instellingen die zich bemoeien met de forensische psychiatrie. Omdat het zelfstandige werkende instellingen zijn, met ieder de eigen filosofie en aanpak, is het moeilijk te zien wat de resultaten zijn.

Ook hier kan de behandeling alleen maar slagen als er sprake is van medewerking van de patiënt en dat is een groot, soms onoplosbaar, probleem. De behandeling is kostbaar en de resultaten miniem.

TBS kan oneindig zijn.

Wat je de laatste tijd ziet is dat advocaten hun cliënt, die meestal psychiatrisch patiënt is, ervan weerhouden om mee te werken aan een psychiatrisch onderzoek om ze zo uit de TBS te houden. TBS kan steeds worden verlengd en tenslotte omgezet in blijvende opname in de langdurige psychiatrie. Een gevangenisstraf is eindig en geeft uitzicht op vrijlating.

Ik ben van mening dat advocaten hier een gevaarlijke weg bewandelen omdat zij hun cliënt behandeling onthouden en zij mede verantwoordelijk zijn voor een eventuele recidive.

Het krijgen van een behandeling is een van de rechten van de mens. Mede door behandeling kan men de medemens tegen zichzelf in bescherming nemen waardoor een herhaling van een geweldsmisdrijf mogelijk kan worden tegengehouden.

Ik wil sluiten met u op het hart te drukken dat u de moord op uw kind niet heeft kunnen tegenhouden of voorkomen. Het is een veel gehoorde zin: hadden we maar ingegrepen en hadden ze, politie en psychiatrie, maar beter naar ons geluisterd.

Het schuldgevoel laat zien dat je wilt beschermen en geeft de onmacht weer die over je komt als je verantwoordelijkheid is ontnomen waardoor je slachtoffer bent geworden van een falende psychiatrie.

Dank voor uw aandacht.

Jan Camps

De kracht van verbinding met de dader

*Verslag van een gezamenlijke bijeenkomst op 11 oktober 2011 van de Eigen Kracht Centrale en Stichting Restorative Justice Nederland.
Aba Gayle: "Van ontkenning naar vergeving."*

Aba Gayle krijgt op een herfstdag in 1980 het verschrikkelijke nieuws dat haar negentienjarige dochter is vermoord. Ze blijkt met messteken om het leven te zijn gebracht.

Aba kan dit nieuws niet bevatten en denkt dat ze gek wordt. Ze belandt in een acht jaar durende 'time of darkness'.

Een tijd van geïsoleerdheid en ontkenning.

Ze laat aan niemand blijken met welk leed zij te kampen heeft. Ook zit ze vast in boosheid, wat leidt tot sterke wraakgevoelens. Deze periode belast haar zwaar: ze zit er fysiek, mentaal en spiritueel helemaal doorheen.

Na deze zware 'time of darkness' ontstaat een zoekende periode van vier jaar: een 'journey of life'. Ze leest veel metafysische boeken. Hieruit wordt voor haar duidelijk dat iedereen Gods liefde bezit. Ook neemt ze deel aan de spirituele beweging 'A Course In Miracles'(ACIM).

Kort na een ACIM-bijeenkomst over vergeving wordt ze overmand door een sterke innerlijke stem. Een stem die haar zegt dat ze de dader moet vergeven en het hem moet laten weten. Die avond schrijft ze de dader een brief. Ze schrijft over haar innerlijke proces en het verkregen inzicht. Dat ze hem ondanks al het aangerichte verdriet, vergeeft. Op het moment dat ze de brief verstuurt, zijn alle negatieve

gevoelens direct weg. Liefde en opluchting komen ervoor in de plaats. De dader stuurt een liefdevolle brief terug.

Kort daarna besluiten ze af te spreken.

Op de death row-afdeling praten ze.

Over haar dochter, en elkaars leven. Samen huilen ze. In het vervolg houden ze goed contact en ontmoeten ze elkaar nog regelmatig. Aba heeft een aantal belangrijke lessen getrokken uit haar langdurige en moeilijke proces van ontkenning en sterke wraakgevoelens naar vergeving.

Boosheid beschouwt ze als een dodelijke ziekte. Iemand die in boosheid blijft hangen, maakt zichzelf een gevangene. Hieruit ontsnappen lukt alleen als behoeften niet vanuit het hoofd, maar vanuit het hart komen. Ze beschouwt de weg van hoofd naar hart als de langste en moeilijkste weg uit haar leven. Daarbij benadrukt ze dat het proces van vergeving vooral een gift is aan jezelf. Vergeving is vrede hebben met het idee dat het verleden niet veranderd kan worden. Ze ziet vergeving ook als een eerbetoon aan haar dochter.

Daarnaast begint Aba zich in te zetten tegen de executie van de dader. Een executie van de dader sluit in haar ogen niets af.

Ze ziet een executie als een ultieme criminele daad tegen de menselijkheid. Daarom is zij actief geworden bij Murder Victims' Families for Human Rights (MVFHR), een organisatie die zich inzet tegen de doodstraf.

Tot slot

Het verhaal van Aba maakt duidelijk dat een toenadering richting de dader kansen geeft bij het herstel van nabestaanden.

Wel werd in het afsluitende kringgesprek gesteld dat het noodzakelijk is om de behoeften van nabestaanden leidend te maken. Nabestaanden rust en ruimte te geven om het innerlijke proces door te gaan. De dader moet ook zeker niet te vroeg in het leven komen.

Dat zou de boosheid versterken. Aangegeven wordt dat het minimaal tien tot vijftien jaar duurt voordat nabestaanden eventueel weer echt vanuit het hart kunnen voelen.

Rob van Pagée, bestuurder bij de Eigen Kracht centrale, sluit de middag treffend af:

"Dit verhaal maakt je nederig over hoe met dit onderwerp om te gaan".

Christian Asche

SUBTIELE WRAAK

Wraak geneest niet, zei schrijver Abel Herzberg eens. Zelf had hij concentratiekamp Bergen-Belsen meegemaakt, maar toch pleitte hij voor vrijlating van ‘de Drie van Breda’, de nazi’s die na de oorlog in Breda gevangen zaten. De oorlogsslachtoffers zouden zich volgens Herzberg pas vrij voelen “als ze zich losmaken van dat eeuwige vergeldingsidee”. In de biografie van Arie Kuiper over Herzberg staat een schitterende anekdote waarmee Herzbergs houding geïllustreerd wordt.

In augustus 1945 zat Herzberg met een Joods gezelschap, teruggekeerd uit de kampen, op het terras van een Bussumse villa.

In die villa had tijdens de oorlog een NSB’er gewoond die nu zelf in een kamp zat.

De vrouw van de NSB’er was ziek en moest van de dokter groene pruimen eten.

Zij herinnerde zich dat in de tuin van de villa een pruimenboom had gestaan en stuurde een meisje met het verzoek een mandje met die pruimen te geven. Het Joodse gezelschap weigerde verontwaardigd.

Herzberg was het daar niet mee eens.

Hij had van zijn vader geleerd dat je in zulke gevallen heel anders moest reageren: “Geef de beste pruimen die je vinden kunt.” Dat was juist “de mooiste wraak die denkbaar is”.

Pas later, nadat ‘de Drie’ waren vrijgelaten, twijfelde Herzberg enigszins aan zijn standpunt. *Zijn* kinderen hadden de oorlog overleefd, hoe zou hij gereageerd hebben als ze gedood waren?

Ik vertel dit verhaal omdat het voorbeeld van Herzberg gisteravond zijdelings ter sprake kwam op een bijeenkomst over het thema

vergelding en vergeving in *De Nieuwe Liefde*, het bezinningscentrum van Huub Oosterhuis.

Hoofdgast was Paul Kuiper, wiens dochter veertien jaar geleden vermoord werd door haar buurman, een Marokkaanse illegaal, die 200 gulden nodig had.

De vraag was of Kuiper het de dader, veroordeeld tot achttien jaar gevangenisstraf en inmiddels weer vrij, ooit zou kunnen vergeven. Nee, zei Kuiper, de enige die hem zou kunnen vergeven was Maaike – en hij kon niet namens haar spreken. Hij zou de dader hoogstens kunnen vergeven wat die hém, als vader aangedaan had, maar hij wilde de man (die trouwens nooit berouw had getoond) niet zien. Hij noemde ook nooit zijn naam.

“Ik wil hem niet kennen.”

Wraakgevoelens had Kuiper niet, het voorbeeld van Herzberg sprak hem aan.

Toch zou ik, zoals Herzberg zelf al deed, die houding wel degelijk een vorm van wraak willen noemen – een subtiele variant ervan. Paul van Tongeren, hoogleraar ethiek, wees tijdens de avond ook op die mogelijkheid.

Vergeven kan eigenlijk niet, vond hij, het was in theorie onmogelijk, maar toch gebeurde het in de praktijk wel eens, zij het zelden. Als het gebeurde, ervoer hij het als een wonder. Vergelding vond hij geen oplossing, omdat je daarmee het gebeurde niet achter je laat, je wilt steeds meer vergelding.

Subtiele wraak à la Herzberg was iets anders, “daarmee verhef je je boven je eigen pijn”.

Een oudere vrouw, achter in de zaal, had het allemaal geboeid aangehoord en wilde nu zelf ook wel iets vertellen.

Toen ze een jaar of twintig was, was een geliefde persoon plotseling uit haar leven verdwenen. Dat had haar vreselijke pijn gedaan. Enkele jaren later bleek dat haar moeder die ander tot de verlating aangezet had. Omdat haar moeder ook vele goede kanten had gehad, had ze het haar vergeven – zonder het te vergeten, zei ze er snel bij. De moraal: wraak is een gerecht dat verfijning behoeft.

Frits Abrahams

(Met toestemming van de auteur overgenomen uit de NRC van 7 december 2011)

OVER VERGEVING

“Vergissen is menselijk, vergeven is goddelijk, zo wist de Engelse dichter Alexander Pope. Niet de goddelijke maat is de onze maar de menselijke. En soms, heel even de bovenmenselijke. Zoals de kracht waarmee Paul Kuiper vanavond over zijn vermoorde dochter Maaïke sprak misschien bovenmenselijk genoemd kan worden”.

Met deze woorden sloot Daan Roovers, hoofdredacteur van *Filosofie Magazine*, een thema-avond over vergeving af in *De Nieuwe Liefde*, centrum voor bezinning, debat en poëzie in Amsterdam.

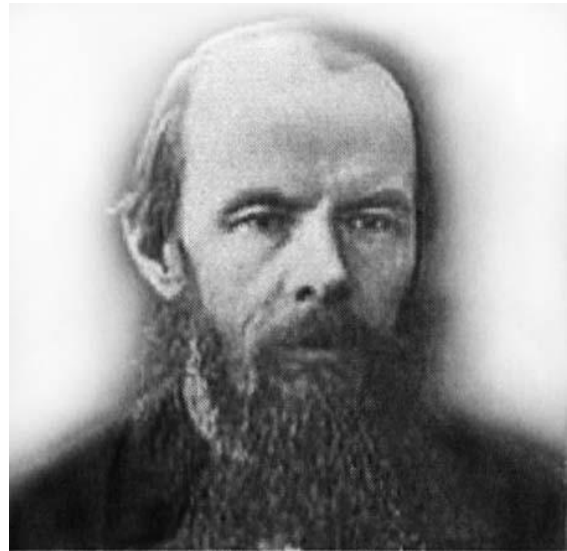
Naast Paul Kuiper waren hoogleraar ethiek Paul van Tongeren en traumacoach Jan Andrae te gast. Antropologe Anja Meulenbelt, die met slachtoffers en daders werkte in voormalig Joegoslavië, sprak een column uit. Met elkaar verkenden ze de mogelijkheden en grenzen van vergeving, en dat leverde mooie filosofische en psychologische inzichtjes op.

Zo zei de hoogleraar dat vergeven geen wilsact is maar genade die je toevalt, waarmee hij zich een geestverwant betoonde van Alexander Pope. En de traumacoach beschreef de helende kracht van vergeving zoals hij die in de praktijk had gezien. Het slachtoffer bevrijdt zich van de ketenen die hem aan de dader binden. De feministisch antropologe meanderde in haar column langs de verschillende daders die ze in haar persoonlijk en professionele leven had meegemaakt, om te beginnen haar eerste echtgenoot die haar mishandelde.

In haar werkzame leven had ze leren inzien dat ook verstoten daders op een dag weer bij de mensheid gehaald moeten worden, maar als ze haar voormalige man tegenkwam zou ze hem het liefst aan de hoogste boom opknopen.

Daar stuitte ze op een persoonlijke grens die ze als professioneel hulpverleenster had weten te slechten.

Vergeven of vergelden: het zijn thema's van alle tijden. De Russische schrijver Dostojewski werkte datzelfde gegeven uit op een aangrijpende manier in *Schuld en Boete*. Raskolnikow, een gewezen student in de rechten, pleegt een dubbele roofmoord op twee oude woekeraarsters.

Dostojewski

Dostojewski beschrijft de lange lijdensweg die de moordenaar vanaf dat moment gaat. Psychisch en fysiek.

Hij is afwisselend radeloos, koortsig en bloedeloos bleek. Raskolnikov voelt hoe hij door de moord op de oude vrouwen niet alleen hen, maar ook zichzelf heeft gedood.

Hij verwordt tot een eenzame, uitgestoten, dolende ziel, wanhopig verlangend om weer bij de mensheid te mogen horen.

Heeft iedere moordenaar dat recht?

Kan een vader de moordenaar van zijn kind dat recht toekennen? Die vraag stelde ik aan de laatste gast van deze avond, Paul Kuiper.

Zijn dochter Maaïke werd op een gruwelijke manier om het leven gebracht op 6 februari 1997. Kerstmis van dat jaar dwarrelde er een brief van Kuipers hand op de burelen van Trouw. Aanleiding was de uitspraak van een lezer dat Kerstmis het feest was van verzoening en vergeving. Het leidde tot de volgende beschouwing van Paul Kuiper.

“Wat is vergeven? Het krijgt zo snel de betekenis van : vergeten, bedekken, maar dat is geen vergeven. Het is niet: doen alsof er niets gebeurd is, het niet erg vinden, begrip opbrengen voor de daad van de ander.

Maar wat is het dan wel? Heeft een derde het recht anderen tot vergeving op te roepen?

Nee, Levinas zegt: “Als mensen iets met mensen hebben moeten ze het onderling goedmaken, als mensen iets met God hebben moeten ze het met God goedmaken. Maar als

die mens nu is overleden, vergast, vermoord? Dan is vergeving voor de dader niet meer mogelijk. Want degene die zou kunnen vergeven is er niet meer en niemand kan zich tussen slachtoffer en dader stellen. Geen mens, geen vertegenwoordiger van God op aarde, ook God niet.

Ik kan –misschien, eventueel, ooit- vergeven wat die jongen mij heeft aangedaan, maar ik kan hem nooit namens Maaïke vergeven”.

Naar aanleiding van die brief interviewde ik hem voor Trouw en nu zaten we veertien jaar later opnieuw tegenover elkaar. Paul Kuiper had meer dan wie ook op deze avond recht van spreken. En hij sprak: waardig, bedachtzaam, vol liefde over zijn dochter, zonder haat over de dader. Die had 18 jaar gekregen, maar was inmiddels weer op vrije voeten.

Vergeven had hij hem niet. Want is berouw niet ook een voorwaarde voor vergeving?

De dader had geen enkele stap in zijn richting gezet. En als hij het hem alsnog zou vragen zou hij weigeren. Maar aan vergelden had hij geen behoefte, de rechtbank had zich door haar vonnis van die taak gekweten. Zijn subtiele wraak was dat hij nooit de naam van de dader had willen noemen, nooit zijn gezicht had willen zien.

“Ook zonder vergeving kun je je bevrijden van de dader”, zei Kuiper. “Hij speelt geen rol meer in mijn leven. ik heb me niet laten gijzelen door haat, niet laten verteren door wrok. Dan zou de dader behalve Maaïkes leven ook het mijne hebben verwoest en dat gun ik hem niet. Bovendien zou ik mijn altijd stralende dochter geen recht doen wanneer ik als gebroken man verder door het leven zou gaan.”

En daarom zat er aan tafel geen gebroken man maar een krachtige, trotse vader naar wie het publiek luisterde met ingehouden adem.

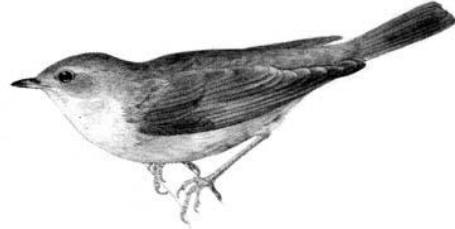
“Niet de goddelijke maat is de onze maar de menselijke en soms heel even de bovenmenselijke”.

En daar zagen wij – dankzij Paul Kuiper – flitsen van op die bijzondere decemberavond in De Nieuwe Liefde.

Colet van der Ven

VERDRIET

Wim Ender * 10-02-1964
† 28-03-1995

*Als je de vogels niet hoort fluiten
En je ziet geen kleuren groen
Dan is het leven toch zo moeilijk
En weet je niet wat je moet doen*

*Alles staat in brand van binnen
Gillen, schreeuwen van verdriet
O, wat moet ik toch beginnen
Want er is niemand, die dat ziet.*

*Je gaat een stukje dood van binnen,
Wim, wat doet het toch een zeer
Het gemis wordt als maar erger
Iedere dag een stukje meer.*

*Het is toch zo bizar mijn leven,
Doorgaan, ik ga gewoon mijn gang
Hoe lang nog moet ik dubbel leven
Want dat maakt mij nou zo bang.*

*Wim, kind, jij moet mij helpen
Jongen, geef jij mij de kracht
Dan kan ik doorgaan met het dubbel
leven. Als jij dan maar op mij wacht.*

*Want er is zo weinig recht, en te
weinig straf
En al dat onrecht, het maakt mij zo
bang
Want wij ouders, wij hebben
levenslang.*

*God, straf ze toch die moordenaars,
Geef ze hun verdiende straf,
Ze paken niet alleen mijn jongen,
Maar ook mijn hele leven af.*

Ik mis je zo. Mama

Ida Lindemans

OPROEP AAN VOVK-LEDEN

Afzender: **Stichting Kappen Nou!**

Betreft: foto-galerij van slachtoffers van zgn. Zinloos Geweld in te vernieuwen site van Kappen Nou!

Beste lotgenoten,

Wij, nabestaanden, willen toch dat degene(n), die wij door zogenaamd Zinloos Geweld moeten missen, ook door anderen niet vergeten wordt(en). Stichting Kappen Nou!, waar ik als adviseur nog aan verbonden ben, is bezig haar site geheel te vernieuwen. Als één van de nieuwe aspecten nemen wij ons voor om een foto-galerij van slachtoffers van dit soort geweld - dwz. geweld in het openbaar - te maken. Wij stellen ons voor dat die foto's in het scherm voorbijgeschuiven met daarbij enkele kerngegevens, zoals:

1. naam;
2. geboortedag;
3. sterfdag;
4. kerninfo, alles in maximaal 140 karakters;
5. zo mogelijk ook een e-mailadres of een postadres.

Desgewenst mag er een uitgebreider verhaal bij, maar daar komt men dan via een link bij.

Waarom graag ook uw e-mail-/postadres?

Dat geeft u en ons de mogelijkheid om, desgewenst, snel en goedkoop te communiceren. Wij hebben al een aantal namen met wat gegevens, echter altijd onvolledig, omdat die informatie niet in de krant staat.

Uw toestemming

Vanzelfsprekend doen wij niets zonder toestemming van betrokkene(n). Wij gaan er vanuit dat u met het opzenden van foto en informatie ons toestemming verleent om dat te gebruiken zoals in deze brief aangegeven.

Privacy

Wij zeggen u toe dat wij uiterst zorgvuldig met uw e-mail-/postadres om zullen gaan.

Dit zal nooit zonder uw toestemming aan derden (m.n. media) verstrekt worden.

Voorbehoud

Het feit van opzenden van bedoelde informatie geeft niet het recht op opneming in deze galerij, m.a.w. wij behouden ons het recht voor ontvangen informatie niet op te nemen.

Betrokkene krijgt daarvan uiteraard bericht.

Digitale reactie (als het niet anders kan per post). Uw reactie ontvangen wij graag zo spoedig mogelijk. Wij denken de eerste groep rond 15 mei op de site geplaatst te kunnen hebben. Later ontvangen informatie wordt later toegevoegd.

Antwoordadres

Uw (digitale) informatie kunt u mailen aan onze secretaris mevr. Wendy Neufeld:

E-mailadres: wendy@abacus-administratie.nl

Voor uw briefpost:

Stichting Kappen Nou! t.a.v. de secretaris mevr. W. Neufeld, Nieuwemeerdijk 332, 1171 NT Badhoevedorp

Met vriendelijke groet, Jan Kloppenburg

Vooraankondiging Leusden 21 april

Op zaterdag 21 april komt er een kleine delegatie van de van der Hoevenkliniek onder leiding van de heer Arie Raaijmakers, spreken.

De volgende thema's kunnen daarbij aan de orde gesteld worden:

De positie van het slachtoffer binnen de TBS.

In het werken met TBS-gestelden ligt een spanningsveld tussen de belangen van het slachtoffer en de dader. Hoe worden de belangen van het slachtoffer gewogen?

Sinds kort gaan we binnen de TBS werken met een slachtofferonderzoek. Wat is dat?

Binnen de van der Hoevenstichting worden er slachtoffer/dadergesprekken gevoerd. Hoe en wanneer vinden die plaats?

De case-manager als intermediair tussen slachtoffer en dader.

Om zo veel mogelijk richting aan de lezing te geven is het van belang dat vragen die bij onze leden liggen, vooraf geformuleerd worden.

Dus als u naar aanleiding van de bovenstaande thema's vragen hebt, stuur ze naar onze voorzitter zodat hij die kan bundelen.

j.kleeff3@upcmail.nl

NIEUWSFLITSEN

CBS: vertrouwen in medemens neemt toe

Nederland is in een aantal opzichten steeds positiever gaan denken. Een meerderheid van de bevolking heeft vertrouwen in elkaar, in de politiek, in de politie en in het rechtsstelsel.

Uit woensdag gepubliceerd onderzoek van het CBS blijkt dat dit vertrouwen in de periode 2002-2010 is toegenomen. In 2010 zei 67 procent van de Nederlanders geloof te hebben in de medemens, tegen 58 procent in 2002. Ook in tussenliggende jaren groeide dat percentage. Verder is er vanaf 2002 een sterke toename in het vertrouwen in het rechtsstelsel en de politie. Het politieke vertrouwen groeide ook, maar stagneerde wel in 2008.

Een krappe meerderheid ziet het zitten in de Nederlandse politici. Daarmee zijn wij wel koploper, want in geen van de andere Europese landen genieten politici meer krediet.

Criminelen plukken krijgt hoge prioriteit

26 januari 2012. Meer geld afpakken van criminelen krijgt de komende jaren hoge prioriteit van OM in Rotterdam en Dordrecht. De Rotterdamse hoofdofficier van justitie Fred Westerbeke ziet het bedrag dat het OM in de twee regio's het afgelopen jaar van criminelen vorderde, 11 miljoen euro, de komende periode het liefst verdubbeld. Dat liet hij donderdag weten. Het geld kan komen van zowel grote als kleine criminelen, dus van mensenhandelaars tot personen die vanuit hun huis softdrugs verkopen, zegt Westerbeke. Waar mogelijk gaat het geld terug naar de slachtoffers, aldus de hoofdofficier. Om het afnemen van crimineel vermogen na een uitspraak gemakkelijker te maken, legt het OM van tevoren beslag op zo veel mogelijk (luxe)goederen. In 2011 is er voor een bedrag van 14 miljoen euro in beslag genomen. Het afpakken van geld kost ook geld. De overheid heeft geld beschikbaar gesteld voor het aanstellen van meer financieel rechercheurs.

'Superlamp' als politiewapen

29 januari 2012. De politie krijgt mogelijk de beschikking over een extreem verblindende handlamp met ingebouwde pepperspray, aldus De Telegraaf.

Minister Opstelten en de commissie die gaat over de bewapening van de politie buigen zich over de invoering.

Met het nieuwe wapen kunnen agenten hooligans, overvallers en agressieve burgers meteen uitschakelen zonder ze daarbij blijvend lichamelijk letsel toe te brengen.

In de VS zorgde het apparaat – de Tigerlight – in Los Angeles voor een aanzienlijke afname van agressie tegen agenten. In ons land is geweld tegen politiemensen en hulpverleners juist een groeiend probleem.

Rechters op functioneringsgesprek

1 februari 2012. Rechters krijgen een jaarlijks functioneringsgesprek. Als ze hun werk verzuimen, kan salaris worden ingehouden.

Bij ruzie met collega's kunnen ze worden overgeplaatst naar een ander gerecht.

Minister Ivo Opstelten zei woensdag in overleg met de Tweede Kamer dat hij met de sector in gesprek is over nieuwe maatregelen voor rechters op wie iets aan te merken valt.

De minister kondigde al aan met meer maatregelen te komen, omdat een rechter nu alleen maar een schriftelijke waarschuwing kan krijgen of de baan kan worden uitgestuurd. Straks is ook een schorsing of een schriftelijke berisping mogelijk. Voor rechters die ook naar buiten toe duidelijk in de fout gaan, wil Opstelten disciplinaire maatregelen wettelijk regelen. PVV-Kamerlid Helder zei woensdag in de Tweede Kamer dat te lage straffen geen redenen zijn om een rechter naar een andere baan te laten uitzien. Wel moeten ze om de paar jaar beoordeeld worden op hun functioneren. Geert Wilders had eerder gezegd dat rechters die te slap straffen maar wat anders moeten gaan doen, maar dat noemde Helder woensdag een „fout standpunt" omdat de regering geen rechters mag ontslaan die niet streng genoeg straffen.

AGENDA VOVK 2012

17 maart	bijeenkomst Leusden + Algemene Leden Vergadering.
21 april	bijeenkomst Leusden. Spreker Arie Raaijmakers over TBS en slachtoffers.
19 mei	boottocht te Krimpen a/d IJssel
2 juni	bijeenkomst Leusden
23 juni	familiedag
8 september	bijeenkomst Leusden
22 september	DHG Den Haag
3 november	bijeenkomst Leusden
15 december	decemberbijeenkomst

INHOUD

Van de redactie.....	Rien Verbiest.....	1
Van het bestuur.....	Jan van Kleeff.....	2
Bestuursverkiezing.....	Jan van Kleeff.....	6
Nieuwe penningmeester.....	Frans Martens.....	6
Buddysysteem bij de VOVK.....	Annie Beerkens.....	7
Het is al zó lang geleden.....	Rien Verbiest.....	8
Kerstbijeenkomst.....	Paul Kuiper, Waltraud Verbiest.....	10
Ieder zijn mening.....	Wil Vreeburg/Paul Kuiper.....	11
Mijn altaartje.....	Annie Beerkens, Rien Verbiest.....	12
Wraak.....	Thea Sebregts.....	13
Quilt.....	Lindy Kleimeer.....	14
Voor Katja.....	Nelleke Overbosch.....	14
Majesteitelijke troost.....	Rien Verbiest.....	15
Wij herdenken.....		17
Psycho-educatie.....	Jan Camps.....	21
De kracht van verbinding met de dader.....	Cristian Asche.....	25
Subtiele wraak.....	Frits Abrahams.....	26
Over vergeving.....	Colet van der Ven.....	27
Verdriet.....	Ida Lindemans.....	28
Kappen nou!: oproep aan VOVK-leden.....	Jan Kloppenburg.....	29
Voor aankondiging Leusden 21 april.....		29
Nieuwsflitsen.....		30
Agenda en inhoud.....		31

